

S' ENCRUIA

DEIA Villa desde el año 1583, en-
ción de 196 ve. se halla situada en un va-
rilla del mar. su principal cosecha es de
garados cerdozós, que le producen sus

lo perteneciente al gobierno civil, es pobla-
lle frondoso y poblado de olivos a la o-
azeyte, algarovas, naranjas, limones y
considerables bosques de verdes en sues.

DITO

EL PINTOR ANTONIO GELABERT

Ante el homenaje que el pueblo de Deyá rinde al gran pintor mallorquín Antonio Gelabert, que vivió largos años en este pueblo y en el que acabó sus días, nos complacemos en reproducir, y como homenaje al artista, el juicio crítico que la obra de este pintor ha merecido al crítico de arte y Académico de Bellas Artes Gaspar Sabater, en el libro que este escritor ha dedicado al movimiento pictórico en la isla a partir del Impresionismo hasta nuestros días. (N. de la R.)

"ANTONIO GELABERT (Palma, 1877-Deyá, 1932), autodidacta, que llevado por los ambientes que flotaban en torno suyo -en especial el ruñolismo- nos dió una interpretación del paisaje mallorquín de una fuerza plástica considerable. Deyá fue su tema preferido y el que le atrajo más intensamente. Tanto el paisaje urbano de este pueblo, como sus costas, fueron trasladados magistralmente a la tela por el pincel de este artista que acabó sus días de manera trágica, precisamente, en este pueblo. Sus obras marcan un momento decisivo en la interpretación del paisaje mallorquín y en la ambientación del mismo. La obra de Antonio Gelabert es una de las más densas y una de las más interesantes de la historia de nuestra pintura. Con una visión completa del paisaje, nos lo muestra a través de un colorido exuberante y de una línea atrevida. Pero su mayor acierto estriba en la pincelada lenta y segura y en la pastosidad que sabe imprimirle. Pastosidad esencialmente plástica que nos muestra la presencia de un artista dotado de sensibilidad. Porque, en el fondo, esa plastidad de que alardea en sus telas, es fruto de la sensibilidad que se transparenta en todos y cada uno de sus cuadros. El artista se muestra sensible a todo lo que le rodea. Su paleta, cargada de fuerza expresiva, nos da la tónica precisa de esta sensibilidad suya, que se deleita amorosamente con todo lo que aprisiona su retina. La luz, el color y el aire, forman en Antonio Gelabert

una trilogía, a la que hay que añadir la pastosidad de unos elementos materiales que dan consistencia estructural al cuadro. No hay que olvidar ésto al hablar de Antonio Gelabert porque ésta es sin duda, una de sus características más fuertemente acusadas. Sin ella, el pintor no habría pasado de ser un artista como otros muchos, empeñados en trasladar a la tela líneas y formas. Pero Antonio Gelabert hizo mucho más. Dió alma al paisaje y le infundió el soplo de una humanidad -iruto de esa sensibilidad suya tan acusada- que lo hace doblementepreciado. Sus paisajes vespertinos en los que las sombras de la noche invaden la tela, son muestras claras de esa sensibilidad suya que se hace patente en el dominio de una técnica en la que lo plástico alcanza notas de gran sublimidad. Antonio Gelabert es, sin disputa, el mejor impresionista que ha tenido Mallorca, y el que mejor la define. Y, a su vez, el que dentro de sus posibilidades de captación -su autodidactismo es el mejor elogio que de él puede hacerse- logró lo que no ha logrado nadie en el panorama de nuestra pintura. Podrán ganarle en espectacularidad, pero nunca en intensidad, ni en plasticidad y enfoque. He aquí el secreto de este artista cuya obra merece la máxima atención y el máximo respeto."

(Gaspar Sabater: "La pintura Contemporánea en Mallorca". Ediciones Cort. Palma, 1972. Págs. 30-31)

CLASES DE REPASO *****

Nos comunica FERRAN que las clases de repaso de verano se iniciarán el 2 de Julio y tendrán lugar en el apartamento de C'an Pintad (Ca na Daniniqne).

Para inscripciones: LUNES, MIERCOLES Y VIERNES de 10 a 1 a partir del 2 de Julio y en dicho apartamento.

JUNTA MUNICIPAL

La Junta Municipal del mes de Junio tuvo lugar el día 4 y se desarrolló según el siguiente Orden del día:

- 1ª Lectura y aprobación acta anterior.
- 2ª Disposiciones oficiales de interés municipal.
- 3ª Correspondencia oficial recibida.
- 4ª Aprobación programa fiestas patronales.
- 5ª Acuerdo de la Corporación sobre construcción de un parque Natural en la "Serra de Tramontana".
- 6ª Exposición-homenaje al pintor Antonio Gelabert.
- 7ª Expedientes obras particulares.
- 8ª Ruegos y preguntas.

Punto 1º

Se aprobó por unanimidad.

Diversas facturas: Compañía Telefónica (conferencias Abril, Mayo. Imprenta Rosselló (material impreso para la oficina municipal).

Punto 3º

Una carta de Dª Concepción Guinovart Vda. de SANJUAN, expresando el agradecimiento a la Corporación y al pueblo en general, pues siente una gran emoción al pensar que siempre se recordará a su marido por medio de una calle. El ayuntamiento se da por enterado.

Un escrito del Ilmo. Sr. Delegado de Hacienda por el que se aprueba la Ordenanza Fiscal reguladora de la Tasa por servicios de cementerio.

Un escrito del C.G.I. de las Balears (Conselleria de Comercio y Turismo) por en que se comunica a este ayuntamiento que en una reunión habida el 18 de Abril pasado se aprobó por Decreto la incorporación del municipio de Deià a la relación de "Territorios de preferente uso turístico", significando que en este pueblo quedan sujetas a la previa autorización del C.G.I. todas las licencias para construcciones de nueva planta o de ampliación o mejora de las existentes que sean destinadas al negocio de las actividades turísticas privadas. El Ayuntamiento acuerda darse por enterado y tomar buena nota para hacer cumplir dicha normativa en el futuro.

Recibido una copia de un acuerdo del ayuntamiento de Artà sobre seguridad ciudadana, el ayuntamiento de Deià se pronuncia en los siguientes términos:

Informar al Sr. alcalde de Artà que esta corporación también tomó un acuerdo semejante el 5 de Septiembre de 1979 y lo comunicó al Sr. Gobernador Civil de la provincia no habiendo obtenido respuesta alguna hasta la fecha.

Solidarizarse con el acuerdo del ayuntamiento de Artà en materia de seguridad ciudadana.

Del Ministerio de Sanidad se ha recibido un comunicado dando normas para la evitación de enfermedades infecto-contagiosas.

El ayuntamiento decide hacer público dicho comunicado, por medio de edictos colocados en los lugares de costumbre.

Se acuerda el concierto establecido con D. Pedro Magraner titular del hotel Costa D'Or, para el pago del Impuesto Municipal sobre gastos Suntuarios por la cantidad de 18.000 pts. para el año 1980

Punto 4º

Después de examinado el programa de fiestas patronales y tras breve deliberación, se aprueba.

Punto 5º

Examinada la documentación recibida del Ilmo Sr. Ingeniero Jefe de ICONA y referente al Anteproyecto de la creación del parque Natural "SIERRA DE TRAMONTANA" el ayuntamiento después de mucho discutir y deliberar y considerar decide hacer las siguientes salvaduras al proyecto:

1) No es ahora el momento apropiado para que una Delegación Ministerial tome iniciativa sobre una zona en la que el Excmo. C.G.I. está redactando los oportunos planos y normas de Ordenación Territorial, por lo que sobre el mismo espacio están actuando dos entes, uno nacional y otro autonómico lo que necesariamente supone un enfrentamiento, A la vez está convencido que de haber sido el Consell el que hubiera iniciado el proyecto habrían sido informados todos los municipios afectados.

2) El proyecto parece incompleto, ya que carece de estudio social económico, de calendario de realizaciones etc. Ni tan solo en una línea se hace mención ni una ligera referencia a los habitantes de la zona.

3) El anteproyecto del Decreto-Ley, se estima incorrecto, ambiguo y contraproducente en las actuales circunstancias políticas.

4) Creemos que existe un gran desconocimiento de la actual situación socio-económica de la comarca. Pues se afirma: "La infraestructura de hostelería de la Sierra está ubicada en estallenchs...., toda sin gran importancia, y en el término de Escorca, hay una hospedería en el monasterio de Lluch, junto a la cual podría establecerse el centro de recepción del parque. Lo demás son restaurantes en ruta". En otro párrafo: "Dentro del parque, aunque naturalmente excluidos de él se encuentran los núcleos urbanos de Estallenchs, Banyalbufar, Valldemosa y Deyá. Salvo Valldemosa que puede tener su vida propia, las otras

son pequeñas villas sin más ocupación que el turismo de temporada." Todo lo cual calificamos de un error de apreciación grave.

Por todo ello y más razones, el ayuntamiento se opone ya al mencionado proyecto, lo cual no quiere decir ni mucho menos que se oponga a la iniciativa de la creación de un parque Natural en la Sierra de Tramontana, si bien solicita su participación activa en la redacción del proyecto, y que el mismo sea por iniciativa o mediación del Consell General Interinsular.

Al mismo tiempo se decide enviar una copia del acuerdo al Sr. Presidente del Consell, al Sr. Gobernador y a todos los alcaldes de los municipios de la comarca.

Punto 6º

Con motivo de las fiestas patronales, este ayuntamiento decide hacer una exposición-homenaje al gran pintor mallorquín Antonio Gualbert, suscribir un seguro y hacerse cargo del traslado de las obras.

Punto 7º

Se concedieron los siguientes permisos:

D. JORDI BONET ARTEGOL. Es Pedrís. Arreglar cocina y cambiar baldosas.

Dª. ANTONIA RULLAN MAS: Empedrar escalera de acceso en S'OLIVERA.

D. ROBERT GRAHAM: Arreglar desperfectos interiores, y construir un parral de olivo sobre la terraza. Es Clot, 24.

Dª ANGELA CARDELL VIVES: Ca'n Pusimany. Construir un depósito cubierto para guardar agua.

D. JUAN ROSSELLO COM'S: Construir un estanque de 10 x 5 m.

D. JUAN MARROIG COLL: Reparar tejadillo y arreglar cantonada. Es Clot, 17.

Sr. SCHILLBERG: Hacer juntas a las baldosas de la piscina. "Ca'n Pont de Rosa".

Y no habiendo más asuntos a tratar se levantó la sesión.

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

Set i vuit per Jaume Albertí

EXISTIR, PERO TAMBE MILLORAR

Antoni Vicenç, director de l'Institut Ramón Llull de Ciutat, solleric que fé i llegí el Pregó de les passades Fires i Festes de maig de Sóller, fou entrevistat a "Ultima Hora" i, a l'esser interrogat sobre QUINA SERIA LA PRIMERA MIDA QUE INTRODUIRIA PER A REFORMAR L'ENSENYAMENT, declarà:

"PRIMERAMENT; UNA BASICA: LA DESHASSIFICACIO, QUE NO NOMES SIGNIFICA = REDUIR EL NOMBRE D'ALUMNES PER AULA, SINO PER CENTRES MES PETITS. HEM DE TENIR EN COMPTA QUE L'ENSENYANÇA ESTÀ BASADA EN UNA RELACIO PERSONAL, INCLUS AFFECTIVA, I SI NO EXISTEIX, TOT FRACASSA".

-o-

"relació personal, inclús afectiva" que no han tingut en compta els polítics-buròcrata-tecnòcrates dels despatxos del M.E.C. de Madrid, que empostaren la nostra geografia de camps de concentració escolar.

Però a Mallorca sorgí al 78 un moviment de conscienciació cap a la conservació de les escoles unitàries i petites. I a Mallorca es deixaren de tancar col·legis, saba de cada poble. I a Mallorca se'n obriren altra volta vuit que restaven sense activitat. I a Sóller tornaran obrir, per bona acció concertada de l'Ajuntament de la Vila i Delegació del M.E.C., la unitària del Port ja pel curs que ve. I els infants de la Unitària de Deià de manen: "...QUE FACIN TOTS ELS CURSOS D'E.G.B. A DEIA. PERQUE MOS AGRADARIA QUE FOS A N'ES NOSTRE POBLE PERQUE AQUI ESTAM MES LLIURES QUE A N'ES PUIG" (Grup escolar, concentració comarcal a Sóller) "I TAMBE QUE EN ES PUIG HI HA MASSA NINS" (fragment de la carta pública a la revista escolar Sa Barrera Rompuda -10). I...

-o-

Inquietud!, moviment!, conscienciació!

D'aquí ha sorgit una nova política ministerial que s'ha traduït només fins ara a DEIXAR EXISTIR aquestes escoles. Escoles petites que està molt bé que ara lis perdonin sa vida, però que també, importantíssim, se les ha de MILLORAR, se les ha d'equipar a les grans, no se les ha d'abandonar perquè el desànim, sentir-se marginades, les durà a abatre's i apagar-se, essent responsable l'Administració si no se les recolza organitzativa i materialment.

Dues malalties poden afectar l'escola petita:

- Una: LA PERSONAL: La del mestre que no ho fa bé i es deixa, i els pares, primer que demanar-li responsabilitats, s'estimen més que es tanqui l'escola i anar a una concentració. La del mestre que s'hi troba per obligació degut al desgavell organitzatiu dels Trasllats. La del mestre que s'hi troba bé, però que hi està provisional, sense estabilitat. La de l'Escola Normal que no contempla cap tipus d'especialització professional per a formar mestres per a aquests tipus d'escoles.

-Dues: LA MATERIAL: La de l'Administració que no envia a aquestes escoles ni mobiliari, ni material didàctic, estant quasi la totalitat d'elles en inferioritat de condicions materials en comparació amb els grans grups escolars estatals. I això no és just! L'escola de Deià, per exemple, té necessitat d'una impremta, un projector de cinema, un tocadiscs o cassette un equip complet de mapes, un repertori bàsic de diapositives, un joc de

pissarra, un equip de metrologia per a primera etapa, una caseta meteorològica, material general de Ciències Naturals, microscopis, models anatòmics i un esquelet d'home en plàstic. En vuit anys només se'ns ha canviat el mobiliari per un de segona mà en bon estat i se'ns ha enviat un globus terraqüi (ja en teníem dos) passant així els cursos i oportunitats i no rebent res més. I mentretant s'obren grups escolars nous amb equipaments complets.

Reflexionem: l'Escola de Deià i moltes unitàries i petites duïen molts anys d'existència i necessiten nou equipament que, si hi és en segons quines coses és degut a l'esforç econòmic o dels pares, o dels mestres, o de particulars o de l'Ajuntament de la Vila.

--O--

Existir, si!

Però també millorar!

Bona organització i bon material!

Millorar en igualtat de condicions que els demés centres, deixant d'ésser les parentes pobres de les escoles estatals.

DIADA DE LA ASSOCIACIÓ DE PREMSA FORANA A DEIÀ

DIUMENGE DIA " 22 "

A les 11'30 hores: Trobada a la Plaça del Porxo.

Recepció i actes d'entrega dels nomenaments de President d'Honor de l'associació a D. Miquel Marqués, director del setmanari "Sóller" y del nomenament de Vocal d'Honor a l'apotecari D. Lluís Alemany Vich, estudiós de la Premsa de Mallorca.

A les 12 hores: Inauguració de l'exposició homenatge del poble de Deià al pintor mallorquí ANTONI GELABERT.

Parlament damunt l'obra del nomenat pintor a càrrec de D. Gaspar Sabater, crític d'art.

A les 13 hores: Refresc a tots els membres de l'associació.

Passejada pel poble i voltants i dinada.

A les 16 hores: Reunió de treball per els membres de l'associació de la Premsa Forana.

A les 18 hores: Concert de música clàssica a l'Església.

A les 22 hores: Festa Popular

Cançó mallorquina, bauxa i xaranga a càrrec d'En Toni Morlà i els seus companys.

DEIÀ - VALLEDENOSA (1.583-1980)

Bon segur que d'aquí a tres anys (temps mos queda per pensar-hi) haurérem de moure una festa mai vista. El 7 de Novembre de l'any 1.583 els deianencs conseguirem l'independència; Deià volgué dirigir-se per ell mateix, es veia sobradament capacitat per a tenir un govern propi; volgué ésser poble. Però tot això ho conseguiren unes persones que lluitaràn per conseguir la llibertat.

No volem dir amb això que ens hem de posar en contra dels valldemossins perquè abans abans estiguesen baix les seves ordres.

De lo que es tracta es de deixar clar un punt. El terme municipal de Deià comença en Es Coll d'os Pi (Sóller) i acaba a la vorera del bosc de Miramar (Valldemossa) al manco fins ara ha estat així; si es així, perquè les targetes postals C.Y.P. D.L.B 1688-XVII posen "Mallorca-Valldemossa Sa Foradada"?

Però la cosa no acaba aquí lo xocant de l'assumpte es que, els mateixos valldemossins estan creguts que es seva.

No anirem ara, a fer canviar de parer als valldemossins, si ells creuen que es seva que es vagin fent l'idea que fa 497 anys que la perderon.

Ara a davant aquests senyors que representen a les targetes postals, no ens hem de quedar aturats, tots els deianencs ens hem de comprometre a defenssar lo nostre, i defenssar lo nostre ho es una casa i un poc de terra si la tenim; lo nostre, lo del poble, lo dels deianencs es tot, des de l'arbre mes petit al més gros, del torrent fins a la Cala, macoli fins a la muntanya.... es el nostre poble.

OTRAS FACETAS DE LA POLUCION

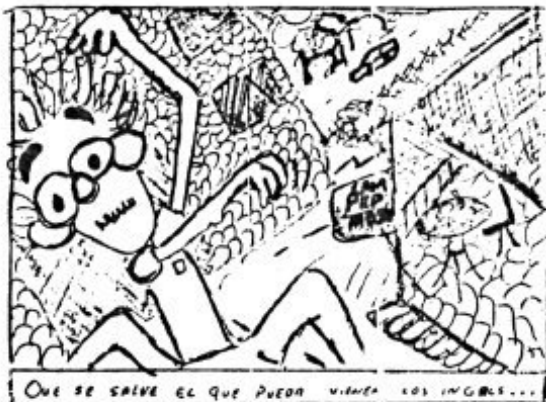
Las motos con el tubo de escape estropeado
Los autobuses indiscretos
Algún que otro loro
El volúmen exagerado de la música en sitios públicos
Gatos en celo (de noche)
Y las ranas
Y los perros también
Las fiestas particulares
Los ganadores saliendo del casino de Deià
Los petardos en el día de San Juan
El burro rebuznando
Los que no paren de romugar
El ruido de las bombonas de butano por las mañanas
Que nos aguarda en el futuro?

Anónimo

HUMOR

tvd presenta....

Los comecocos del domingo

tvd. FIN

UN AÑO DE REVISTA

por MARIA MARTIN

Lo importante, lo fundamental, lo básico de una revista (sea la que sea) es que se compre, se lea. Cuando esto sucede es que gusta. Y esto sucede y ha sucedido a despecho de los pesimistas, que le auguraron ya en sus comienzos un cercano final. Ha transcurrido un año y "S'encruia" sigue interesando. Lo ha condeguído.

Y creo que de cada vez interesa más, pues se ha ido convirtiendo en el transcurso de estos doce meses de existencia en una revista abierta a diferentes modos de decir y pensar. La gente ha podido expresar sus opiniones, sus sentimientos, se han hecho públicos muchos acuerdos del Ayuntamiento, inquietudes y quejas han tenido su vía de expresión, la sección de cartas ha publicado (de tú a tú) opiniones particulares etc. etc.

En resumen; los acontecimientos y hechos más relevantes o que han llamado más la atención del diario acontecer del pueblo de Deià, se han plasmado(sin darnos casi cuenta) mes a mes durante un año: desde la noticia breve y punzante del "Xerratorium" hasta cualquiera de los artículos de página a página y pico,) tantocríticos, como informativos o anecdóticos. En otras palabras: Deià ha ido escribiendo, así, un poco su historia a través de un año de revista.

Y es que los pueblos son como las personas. Hay personas que pasan desapercibidas porque no tienen nada que decir o porque los demás no se interesan por ella. Deià en cambio, pertenece a ese grupo de personas que tienen muchas cosas que decir y contar, y además no pasa desapercibido. Por eso, este pueblo, se merecía poder encauzar su voz a través de un canal de expresión propia: su propia revista.

Por supuesto que todavía es ésta una revista joven, de justo un año y que tiene aún mucho camino que hacer. Pero eso es normal. Recordemos aquello de: "Caminante no hay camino...", y sigamos adelante. Que con el tiempo se irá perfeccionando aún más. Puede llegar a ser una gran revista. No lo dudemos. Trabajar y colaborar es lo que importa.

Y de momento no nos olvidemos que todos (tanto lectorss como colaboradores) debemos estar agradecidos a los organizadores de la revista, a su Dirección y a los que en ella trabajan, que han hecho posible con su esfuerzo este primer aniversario de "S'Encruia. Desde aquí mi felicitación y mi agradecimiento.

SNAIL DAY

The snails wake with the idle tapping
fingers of rain on their roofs
and hear the green ticking of the vines.
They will slide out from their closed sleep
like majestic ocean liners
on miniture oceans of dampness--
they are in no hurry these snails,
and waking with rain on the roof
impatience is all mine
to get my snail cage and go.

--Ralph Nelson

FOREVER AMBER

by Martin Talents

In 1948, I went to Northern Ireland to make a detailed scale model of a spinning Mill with 600 machines, producing Flax and Rayon Yams. And, although for the next three years of this work I ran a Recreation Club a six nights of the week for the 2000 mill employees, twelve hundred of them were young women between the ages of 15 and 21. I have to admit that I also enjoy seeing older forms of life. For Instance, the skull of a cocodrile excavated at Market Harborough or the young female elephant which had drowned in mud in Dordet. Both creatures lived 50 million years ago in Eocene times when Iceland was subtropical and grew the wine and the Incense tree flourished North of Spitzbergen.

I have a photograph of a 200 years old Lobster and a 300 years old cocodrile called Sweetheart, recently shot in a lake south of Sydney and in whose tummy an outboard motor was found. Then there is the 300 million year old fossil tree found in a Ruhr Coalmine and now in the Bochum Museum in Western Germany.

But the greatest preservative of flora and fauna from the-

se ancient times is Amber the fossilized resins and gums of trees alive until 40 millions years ago. In Amber are found innumerable insects, plants, seeds, flowers, feathers etc, called Inclusions, and Amber comes in all the colours of the spectrum, including Blue Amber which is found in the rivers of Catania in Sicily.

In 1963, I visited Sac Frères, the Amber shop in Old Bond Street, London. The Proprietor, Mr Charatan, has worked for 65 years in the same premises and he has seen this customers, formerly in top hats and tail coats, now in much less formal attire. He had sold to the Metropolitan Museum the only black and white bee recorded in Amber, the tiny hairs on its legs clearly visible. He began to show me his collection of Chinese necklaces each bead the colour of burnt honey and drilled from every side with tiny tidless. Into these went aromatic plant fragments and it was the work of two men for two days to prepare such a necklace to be worn by a Chinese bride at her wedding. I saw Green Amber, Red Chinese Amber, Bulgarian Black Amber and the Golden yellow Baltic Amber from the great extinct Pine tree *PINUS SUCCINIFERA* which, standing over 400 feet high, was taller than the present day Californian Redwoods.

Mr. Charatan also showed me Pine bark in Amber, part of a piece the size of a football which was fished up in the net of a Rigan brawler off the Latsian coast in the early 1920s from now that now sunken of superbly carved panelling unlaid with tiny figures only seen under a magnifying glass, and backed with silver foil.

The Tsarina Elizabeth ordered the Amber Room to be moved from the Winter Palace at St. Petersburg to Tsarskoeselo Palace and the Amber Taweller Martelli introduced looking glasses to accommodate the panels in a bigger room.

In 1942, following the siege of Leningrad, the Amber Room panels reached Königsberg escorted by a German Field Marshall 2 captains reassembled by the former Prussian Fine Arts Director Dr. Alfred Rohde, the worlds leading authority on Amber and the curator of the 70,000 piece collection at Königsberg including brooches earrings beads, petrified fauna and miniatures.

In 1945, the Amber Room was again dismantled and packed in strong boxes. The whereabouts of this great treasure is not publicly known. (To be continued).

CARTAS A MI AMIGO PEPE

Estimado amigo Pepe :

En contestación a tu atta. solicitando información de como va nuestro querido pueblo de Deià, voy a intentar complacerte.

Supongo ya obrará en tu poder esta magnifica revista que mensualmente se edita y que resume parcialmente la actividad de nuestro pueblo.

Como habrás podido observar nuestro magnifico Ayuntamiento, se dedica a poner el movimiento de altas y bajas en permisos de obras que se solicitan, a mi particularmente, me parece una tomadura de pelo, ya que me parece que lo que hacen es entretener al pueblo, pues mientras uno se entera de que Don Fulano de tal va a cambiar el retrete y piensa que ya iba siendo hora, pues la última vez que he^hcho una meada, casi se cae de espaldas por el mal olor que hacia, no se acuerda de que el Ayuntamiento en doce meses, aparte del memorandum anual, no se ha molestado en poner en la citada revista, un estado de cuantas, por lo tanto yo puedo decir, que hasta el momento, no se porque motivo no se ha intentado arreglar el desprendimiento de piedras que hubo desde el antiguo régimen, quizá teniendo en cuenta que el magnifico Sr. Conseller que ha donado las pesetas para hacer esta super carretera a la Cala y más super ayuntamiento, nos regalará unas arbolitos para tapar el pa^lche de tan excelente resultado a las fotos, que toman nuestros turistas.

Como sabrás en todos los ayuntamientos, se acostumbra a hacer la "alcalada" pero chico, aquí somos únicos, porque en vez de hacer "alcalada" hemos hecho "CONCEJALADA", pues chaval, la coña viene de que la Sra. Concejala delegada de personal, va y no tiene otra ocurrencia que solicitar en un pleno, que el administrativo del ayuntamiento deberá apuntar en una libreta todos los movimientos que efectue durante sus horas de trabajo, supongo que no deben ir incluidas las meadas, y entonces resulta que como el pobre administrativo, tiene tanto trabajo en apuntar tienen que solicitar una nueva administrativa, para que haga el trabajo del ayuntamiento, eso sí, por una sola vez y durante seis meses, sin que sirva de precedente. El precedente viene en que el nuevo administrativo, no se presenta por oposiciones sino a la buena de Dios, y encima es sobrina de la Sra. CONCEJALA de personal. Como podrás ver amigo Pepe, eso sigue igual que antes.

A partir de este mes, tenemos nuevo alguacil, o sea que hemos incrementado la plantilla, aquí tampoco se han hecho oposiciones, pues como verás el magnifico ayuntamiento de Deià, se ha mantenido en la línea de democracia actual, se presentaron tres Sres. uno que da eliminado porque cobra del paro, el segundo no puede ser alguacil, porque resulta que es hermano del concejal del ayuntamiento y según las nuevas normas de la democracia, ningún familiar de los Sres. CONCEJALES del ayuntamiento PODRA EJERCER NINGUN CARGO RETRIBUIDO EN EL MISMO, sea hermano, SOBRINO, etc. por lo tanto alguacil el tercero, que esta solo y soltero en la vida. Nada macho, como te decia, igual que siempre.

Como sea que esta carta la recibirás, cuando aparezca el número doce de la revista, quiza en la misma ya nos pongan los in-

gastos que ha tenido el ayuntamiento en concepto de impuestos gastos suntuarios, permisos de obras, y también claro está, los gastos, por ejemplo, lo que nos cuesta el nuevo administrativo, el antiguo, el nuevo aguacil, el antiguo. A mí particularmente me da la impresión de que el ayuntamiento tiene muchas ganas de hacer cosas, pero claro como el gobierno, espera a hacerlas el último trimestre de su mandato de cara a las nuevas elecciones, porque macho, si en doce meses el pueblo no ha visto ninguna mejora sustancial, es de esperar que al final, suba las pensiones.

Como podrás observar todo esto, te lo cuento, más que nada con el afán de conseguir algo positivo para nuestro querido pueblo, porque macho, si en un pueblo de trescientos habitantes, no conseguimos mejorarlo con la colaboración de todos, no se porque nos quejamos de que el país no funcione.

No podemos dudar de la buena intención del ayuntamiento pero sería tan fácil que de la misma manera, que nos cuentan cada mes, el resultado de sus reuniones y permisos de obras, nos detallasen un poco también las entradas y salidas que obtienen de los impuestos y contribuciones, así como de los gastos, quizá entonces llegásemos a comprender parte de sus actuaciones, al fin y al cabo actualmente, no sabemos si somos pobres ó ricos y digan lo que digan el ayuntamiento no es más que el pueblo.

Los bares, amigo Pepe como siempre, cabreados por los gastos suntuarios que les cobran, y no lo entienden, porque dicen ! hombre! si mejoro el bar me cobran el impuesto de gastos suntuarios, y si lo tengo como una cuadra, no me lo dejan abrir. Lo bueno del caso, es que esto repercute en el precio de las consumiciones, y así se da el caso, de que el otro día, un turista al ir a pagar una cerveza, comento !Oiga yo he pedido una cerveza, no un litro de gasolina super!

Como siempre la lección de cultura, nos la ha dado una hermosa Sta. alemana, que ha abierto un nuevo bar, ya que los dos bares del pueblo, se espabilaron pronto a hechar a sus vecinos, porque jugaban al tute y eso de ocupar mesas y no gastar, no iba con la caja y podía molestar a los Sres. turistas, como por ejemplo, el de la cerveza entonces dicha Sta. sin importarle lo más mínimo, acepto de buen grado a estas personas, normalmente jubiladas, que no tienen otra cosa que hacer en su casa, macho, lo que te digo, si quieren cultura vete a Europa, porque nosotros ya no queremos ni a los nuestros.

También tenemos banco, pero prefiero no decirte nada, porque macho, es la Banca Catalana, y como tu sabes yo soy catalán, y llevamos una temporada, que no hay cristo que pueda ver a un catalán. Ya hubo bastante follón con el letrado que colocaron y que por poco le cuesta al alcalde su dimisión, por que ya verás macho, las malas lenguas que de todo hay en la viña del Señor, decían que claro, era tan grande y luminoso, porque el alcalde trabaja en la misma y era cuestión de quedar bien.

Bueno amigo Pepe ya sabes lo más interesante del pueblo, si me dejan escribir el próximo mes, ya te daré más noticias, mientras tanto recibe un saludo de tu amigo, que estrecha tu mano.

EL HERMANO.

PINTORS DE DEIA

La primera visita, l'hem feta al Sr. FONT DE VILA, En "Pop Pelat", per els deienencs.

Després d'una gran pujada per oliveres i marjades, hem arribat a una barrera que posa "Ca'n Pelat". No hi hem trobat ni "timbres" ni "porteros automáticos". ¡Hem entrat! Hem trobat sa tranquil·litat d'un bosc.

L'hem sorprès sortint de la casa, carregat amb pots de menjar pels moixos.

Molt amable, però un poc sorprès, abans de demanar quin era el motiu de sa nostra visita, ens ha fet pujar a l'estudi. Comparat amb el restu de la casa està molt il·luminat, amb llum natural. Decorat amb quadres, pintures, plats i unes antiguitats que ell més tard ens diria que era aficionat a col·leccionar. Decorar dins el seu estil inquiet, sa seva hospitalitat i sa seva facilitat de paraula, ens ha fet sentir "fuera del tinglado del mundo exterior".

De cop ens hem adaptat al seu món, diríem senzill. Ha començat a contar-nos sa seva història, i costums.

- Vaig arribar a Deia devers l'any 1.934. Vaig llogar una casa anomenada "Sa Siqui". Jo únicament vaig venir a Deia per pintar. Aquí vaig trobar un ambient molt artístic on podia aprendre de tots es pintors i artistes que hi havia, concentrats a sa Pensió Coll.

. Que era sa Pensió Coll, Pop?

- Mira això era una Pensió on hi anaven tots els artistes del món perquè era quasi com un ambient familiar, obert a totes ses butxaques (2 pessetes diàries, pensió completa)

. Va influenciar algú els treballs que després faries?

- Si, un alemany conegut mundialment, de nom Ullis Leman. Ell hem va fer de mestre, hem va fer escola. (diu sentint-se molt privilegiat) som, alumne seu.

. Quins gusts tenies quan eres jove a part de pintar?

- A jo m'agradava molt ballar i cantar, compte que anavem amb ta ma re amb tothom desde Es Molí fins a sa Pensió Coll cantant i ballant també - som aficionat a decorar. Ses flors son maravolloses, quan les mir em diuen "buenos dias". Mira: Si jo fos millonari viuria dins un teatre i en es menjador un teló diferent segons es meu estat d'anim. Per exemple: Si estàs de mal humor hi posaria un escena de lleons enrabiats.

L'any 36 En Leman se'n va anar a Alemanya amb motiu de sa guerra. En aquells moments vaig quedar encarregat de sa casa de "ca'n Pelat". Va esser quan vaig tenir moltes dificultats per trobar colors (segons la nostra impressió els seus treballs i la seva vida son colors i el seu art color)

Tenim entès que després de la guerra li oferiren una estrella d'Oficial la cual va refusar diguent que ell no era militar sino artista.

- Vaig fer sa meua primera exposició l'any 52 a "Galerias Costa" de Palma, amb la que tenia poca fe, perquè a ja m'agrada molt vendre un quadre però no perdre-lo de vista, es a dir; també saber que serà estimat,

tant com jo he disfrutat de pintar-lo. (un quadre, un amic).

Tenc més oportunitat d'exposar i vendre a Alemanya, perquè allà s'aprecia més l'art en general. Com que jo no som negociant (ell pinta perquè li surt del cor, no perquè l'estomac li demani) -pensa que un dia em daren mil pessetes per pintar un quadre. No vaig poder fer-ho, vaig haver de tornar-los (Art pur no negoci).

Després d'una agradable conversa, ens va acompanyar un boquí creuant el seu "pais encantado" notant una gran diferència de l'interior (jardí verd i florejat) a l'exterior (oliveres milenàries i marjades seques i descuidades).

Seguint, ens demostrà un gran amor a la natura i estar en contra de la destrucció del medi ambient (ell diu: vaig fer posar aquests pals d'electricitat per darrera de nostra per no veure aquella tafarra just davant del meu estudi, perquè es una gran comoditat es llum i tot això, però sempre = que puc emplenar ciris). Quan varem esser algunes passes més avall ens va deixar que seguissem el nostre camí, ell va tornar al seu treball.

TALIS I JERONI

Paraules d'amunt una exposició

Dia 12 d'aquest mes de Juny va fer sa seva primera exposició de pintura "naif" plena de colorit a sa Galeria Dyblos de Palma en Tni Muntaner, (en Toni de Son Ripoll). Va presentar unes quaranta obres, amb paisatges i racons principalment de Deià i Valldemossa.

D. Gaspar Sabater Serra va fer sa presentació. Digué que a Mallorca es pot dir que hi ha dues escoles de pintura l'ade pollença i la de Deià, encara que ben diferents una de l'altre. La de Pollença ha estat creada per la presència de bons pintors que han arrastrat els altres al seu entorn.

Pel contrari a Deià no s'ha hagut de menester cap bon pintor per començar s'escola. Això ho ha fet el paisatge. Gràcies a ell hem pogut tenir molts i bons pintors. I tots amb una personalitat, tècnica i colorit diferents.

Va alentar a no'n Toni perquè seguésqui treballant amb tanta il·lusió com ara, i esperant que la seva feina que es molta (ja que no falta ni un detall a cap obra i on es veu moltes hores de manejar es pinzell) es vegi premiada i acceptada.

Li feim arribar sa nostra enhorabona.

L'exposició estarà oberta fins dia 28 de Juny.

S'ENCRUIA

LA PREMSA DIÀRIA, UN CALL TANCAT

Durant la setmana del 21 al 27 d'abril darrer se celebraren a Ciutat tres taules rodones per debatre el problema de l'ús normal de la nostra llengua. Les conclusions que en vaig treure no eren gens optimistes: hi ha raons de pensar que, en certs aspectes, el futur de la llengua catalana se presenta més fosc encara que en temps del franquisme. S'ha aturat la persecució violenta, és ver; però el català continua patint limitacions, tant de dret com de fet. De dret, a la Constitució i al decret de bilinguisme; de fet a les escoles, a l'administració pública (per ventura aquest és el mal pitjor) als mitjans de comunicació més importants de la vida moderna.

Dimarts, dia 29 d'abril, vaig assistir a una altra taula rodona, aquesta vegada sobre la premsa, i em va acabar de confitar. Hi prengueren part representants dels diaris mallorquins, de les publicacions i de la revista "Lluc". Les declaracions dels participants, especialment les dels directors respectius del "Balears" i del "Diario de Mallorca" em confirmaren la triste impressió que havia tret de les taules rodones anteriors. Si teniu paciència de llegir-me, veureu per quines raons.

Durant els darrers anys de franquisme, el català començava a fer acte de presència a la premsa diària, especialment al "Diario de Mallorca". Solia ésser a través de carta al director i col·laboracions, aquestes de temàtica prou restringida més que res. La presència insignificant, és clar; però les circumstàncies no permetien res pus. Als que sentien inquietuds per la pervivència de la nostra llengua, la mort del dictador ens va fer confiar en un canvi imminent. Desaparegudes les circumstàncies, calia esperar que la premsa que suposàvem conciençada iniciaria un procés de recuperació de la llengua. No ha estat així, particularment respecte de la premsa diària. La presència del català als diaris continua essent limitada, potser més ara que no abans, tant per l'extensió dels espais com pels temes tractats;

"Ultima Hora" d'uns anys ençà ve donant cabuda a un espai setmanal titulat La columna de foc, que tendeix a reduir-se. El "Balears" publica en català qualque article de tard en tard i certes resenyes bibliogràfiques. Abans solia reproduir textos del diari "Avui", ara ja no. Però si tenim en compte la línia

ideològica que l'ha inspirat durant tant de temps, no calia esperar-ne gaire cosa més.

Es va més notable és el del "Diario de Mallorca". Aquest periòdic, durant els anys de tolerància del franquisme es proclamava regionalista. Com he dit, publicava escrits en català confinats a les seccions de literatura. En aquell temps no hi havia lloc a més. Qualsevol li podia acceptar la coartada de les circumstàncies, el panorama va començar a fer-se sospitos durant el període en que fou directe N'Antoni Alemany. Els intel·lectuals més destacats de l'illa, que abans hi havien col·laborat, se n'anaren retirant; uns silenciosament, altres amb una roptura expressa, com el cas d'En Damià Ferrà-Pons. Mentres tan el diari acollia solemnement els escrits d'En Pep Gonella i anava adoptant una política lingüística que responia perfectament a la situació que els tècnics en la matèria anomenen de diglòsia, és a dir: admisió del català, però considerat com a llengua de segona categoria, molt entranyable, però ben arreconadeta, perquè per coses importants ja tenim es castellà.

A força de forces, en Franco se va arribar a morir. Hi cabia esperar l'inici d'un procés d'introducció progressiva del català en aquell diari; però ben al contrari, aquesta vegada coincidint amb el període de direcció de Joaquín Morales de Rada, la presència del català encara s'hi va restringir més fins a quedar reduïda a qualche carta al director. Unes pàgines setmanals dedicades a temes culturals que vénen sortint d'uns mesos enç només darrerament han inclòs qualche escrit que sembla destinat a tapar les boques dels protestadors de sempre.

Aquest procés no havia de passar inadvertit de cap persona preocupada per la nostra situació lingüística. Era d'esperar doncs, que a la taula rodona del dia 29 d'abril el problema saltaria a la primera ocasió. I així va esser. Les respostes dels directors dels diaris foren, en general, evasives, contradictòries i, en certa manera, grotesques.

En Toni Pizà, director del "Baleares" per exemple, va dir que el seu any era d'acomplir una regionalització del seu diari, autèntica i en totes les conseqüències, que havia d'esser un reflex de la pluralitat del país (són paraules textuales). Va retreure els exemples de "L'Ignorància" i "La Roqueta" periòdics modèlics perquè tractaven "temes nostros en lo nostro". Vull suposar que en dir "lo nostro", se referia a la llengua d'aquí.

Realment no pareix que l'ús del català al "Balears", ara per ara, responga a tan bones intencions.

En general, presentaren excuses d'ordre tècnic, que naturalment, no podem acceptar, des del moment que, a Mallorca té vida un diari escrit en àngles, llengua que per força ha de presentar moltes més dificultats tècniques que no el català, que al cap i a la fi és la llengua que parlen cada dia molts de mallorquins. Però les excuses que vaig trobar més xocants foren les del senyor Morales de Rada. Va dir, per exemple, que el "Diario de Mallorca" no troba col·laboradors que escriguen es català. Essent així com s'explica que durant el franquisme, el seu diari pogués publicar textos en català d'autors com Janer Manila, Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llompart, Joan Miralles, Maria Antònia Oliver i molts d'altres i ara això no sia possible?

Més pintoresca encara és aquesta: no publicam en català perquè molts d'escrits que ens envien (sembla que se referia als corresponents dels pobles) tenen tantes faltes, que els correctors troben que no poden passar. O sia, que al "Diario de Mallorca", que no va tenir cap inconvenient de publicar ben destacats els escrits d'En Pep Gonedla, ara de cop ha tornat purista. Té uns correctors que dominen perfectament la gramàtica (són paraules del director mateix), però la seva reina no consisteix en corregir, i veure si és necessari, els originals imperfectes que els arribin, sinó d'impedir que se publiquin. Una reina ben senyora, per cert, però no de corrector sinó de censar.

A la vista d'aquestes i d'altres declaracions podem pensar que la premsa diària mallorquina continuarà essent un camí tancat a la nostra llengua.

El canvi doncs que tal volta ingenuament esperaven, no s'ha produït. Això vol dir que les persones preocupades per la conservació d'un dels bens més valuosos del nostre patrimoni cultural no podem descansar. La llengua haurà de lliurar moltes batalles abans d'arribar al lloc que li correspon. Ho anunciava fa anys en Josep Melià: el problema no és convèncer els de Madrid, sinó convèncer els d'aquí. El conflicte continua tan viu i el perill tan amenaçador com en temps del franquisme. Tenint en compte el ritme d'evolució de les societats i de les cultures, els anys vinents seran decisius, i un error, només per simple distracció, ens costarà caríssim. No ho oblidem.

JOSEP A . GRIMALT

MERCIES

A pace ahead --
there on the trodden beach-path dust --
in line with my next step,
awounded insect,
length three inches,
coloured greens and grey,
performs a last doomed act
of motherhood.

I crouch;
she lies in profile,
looking whole,
wings folded tautly back,
antennae straining;
on this side, matt oval eye,
two short bent forelegs
and a hindleg at the midpoint
of her span; a muscled thigh
(an inch at least)
hinged knee, the tibia grass-stalk thin
and cactus-spined,
the foot some kind of talon,
veiled in dust.

She's scooped a pebble from the path.
Her body arches down below the wings.
Her hindparts, driving deep-- tenths of an inch--
extrudes into the ground. She heaves.
Those limbs claw at the earth, for leverage.

A foot away
winged ants enact
an excavation of their own.

Now she is finished
and she leaves the vault unsealed.
I move behind her
as she hauls herself away
antennae straining;
on this side, matt oval eye,
two short bent forelegs
and a gaping flank.

Nine inches and a pause.
Her siew slacken
then they tense again.

Five inches, rest;
she fights for balance
crawls some inches more
and I am caught between two mercies
as the ants divide.
She slithers to the verge to die.

The ants foresake their pit for hers
and as they straggle to the corpse
the mercies are resolved.

Elliot Burgess.

SIN PALABRAS

- Esta noche pasaré a cenar a tu casa.
- Lo siento pero es que mi mujer se a puesto enferma.
- No importa hombre, comeremos otra cosa.

oooooooooooooooooooooooooooo

- Están dos amigos en una habitación, y uno de ellos se sube a la mesa y dice:
- Me voy a suicidar.
- Pero si solo hay un metro.
- No importa, me tiro 30 veces.

oooooooooooooooooooo

EL HISO DE GUILLERMO TELL

ESCOLAS GROSSAS ? ESCOLAS PETITAS ?

CAP ON VA L! ENSENYAIENT ?

[illegible]

Ja és hora que els mestres ens pronunciem en contra del fet que ha convertit les escoles en la gran magnificació que són ara.

El gran invent de les concentracions escolars de moltes unitats. El gran invent del transport escolar. El gran invent dels menjadors escolars. EL GRAN INVENT..... Ha duit com a resultat el que molts mestres considerem un desastre pedagògic:

LA PREPARACIÓ DE L'ESCOLA DE L'ENTORN NATURAL DELS INFANTS
Això nega la possibilitat d'una veritable participació de l'escola
dins la Societat i d'aquesta dins l'Escola i així ens trobem davant
qualcom abstracte, sense vida. I el panorama és aquest: Mestres que
ajuden els nins a omplir uns llibres prefabricats, i uns nins que
sofereixen aquest ensenyament i no massa coses més.

Els mestres no saben cap on anar, ens falten objectius clars perquè també estan deslligats de l'entorn, i els nins no troben cap relació entre la vida i el que fan dins l'escola, així fa que el pasotisme hagi entrat dins les aules.

La participació de l'alumne a l'elaboració de l'ensenyança és nul·la. L'infant ja que no sent que l'escola és seva no aprèn a ésser responsable. El contacte entre tots els pares i els nostres no és tan efectiu com podria ésser si les escoles estassen als barris.

Per això creim que les escoles han d'estar en els pobles
per molt petits que siguin i a les barriades.

Si s'escoltàs els mestres, els alumnes i fins i tot potser els pares, els quals fins ara no s'hien pronunciat al respecte, moltes escoles que ara estan tancades s'obririen, moltes escoles que ara estan desbordades funcionarien molt millor.

MARIA JOSE BA A

MIQUEL CAMPANER

XERRATOLUN

DIUEN:

Que si per Sant Joan s'ajuntament ha d'estar llest ens podem posar be amb Deu, perquè potser que en sa nit si hagin de treure es lleu.

Que a dins es "farol d'un cotxe hi trobaren medicines. Eren ses de sa farmàcia que se'n dugueren "unes mans fines".

Que n'hi ha que en lloc d'agafar sa "manguera" podrien armar una bona granera, i al manco no hi hauria tanta brutor per sa vorera.

Que amb es ploure de diumenge un penyal va davallar i per mala sort des poble? "es poste" es va espenyar. Encara que per poc temps pe que el s'endema es va arreglar.

Que es camí blanc de SA COSTA podeu anar a contemplar pintura vos retgirarà que hi hagi gent amb tan poca "crosta."

Que no heu vist aquella terrassa que te ses balustrades blanques? ¡Quina virguerada!.

Que si es posassin més prest, a asfaltar de bona manera, no hi hauria aquets clots que deixen per sa carretera.

Que ses faroles que ha posat s'ajuntament són molt guapes. Llàstima dels instaladors que les han posades massa altes.

PA SATIEMPOS

Por: A. Coll

SOPA DE LETRAS

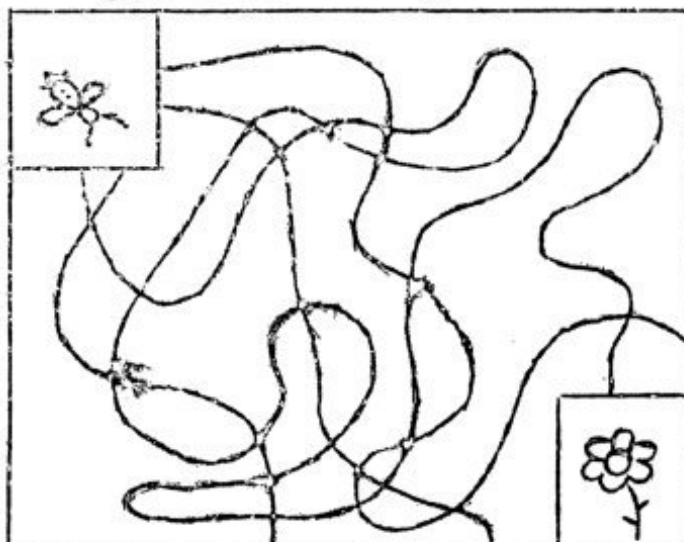

Busque 6 nombres de peces

Dos amigos se encuentran en la calle y uno de ellos va muy triste.

- Pero pepe, que te pasa?
- Pues nada, se ha muerto mi suegra
- Vaya hombre, ¿y cómo fue?
- Nada que se pinchò con un alfiler en la punta del dedo.
- Pero por tan poca cosa, nadie se muere
- Ya lo sè, pero como no paraba de sangrar, la tuvimos que rematar a pedradas.

¿Que camino debe seguir?

H
U
M
O
R

Soluciones S'ENCRIUA n°11

SOPA DE LETRAS

Veinte mil manifestantes en pro de los parados corren por la calle principal de una ciudad. Un señor desde la acera llama a uno de la manifestación y le dice

- Yo tengo trabajo para usted, si quiere puede empezar ahora mismo.

El parado responde:

- Veinte mil tios y se tiene que fijar en mi. +Ande ya!

JEROGLIFICO
¿DE DONDE VIENES?
(De Soller)

El "quedar bé" ido, és gallardia; és el formalisme del pagés, la formalitat bucòlica, la prova de bons sentiments que sota de la terra cuita = guarden aquestes figuretes.

Per a comprendre'ls, aquests sentiments, se'ls ha de veure ballar, ja que en el ball, més que enlloc més, és on es coneixen els homes.

El ball, quasi a tot arreu, ve a ésser una mena d'atac del mascle a la part contrària, o una seducció passiva que ella ofereix al batallador. Doncs, el ballar d'aquests pagesos és tan ple de miraments, de "quedar bé" d'honestat i de respecte a la parella, que el podriem anar a ballar, com a cerimonial litúrgic, davant mateix de la Verge, sense que la Puríssima hagués de baixar mai la vista.

Posats l'un damunt de l'altre, l'home salta, fa giravoltes, seguint la balladora, sense tocar-li un fil la roba, i ella, com si no tingués peus, amaga tant el seu ballar, guarda tan dintre seu tots els secrets de forma, balla amb tant de recolliment, per no dir-ne devoció, que mai la dansa no ha estat tan mística, ni mai aquelles figures no han estat més de "pessobre". (Sembla descriure més el ball eivissenc que el mallorquí)

I no és pas que no tinguin passions, aquests pagesos. Es clar que en tenen. Veient el raïms d'infants que surten de tots els racons, mateix que sargantanes, es comprén que n'han de tenir. Allí on hi ha fruit, hi ha hagut flor. Però no les tenen en vers; les tenen en prosa natural, enamorant-se en el seu temps, florint al venir la florida i granant quan han madurat com les abelles fan la mel i com les pruneres fan les prunes.

Aquest pagés mallorquí viu feliç, per un sol motiu; perquè no s'adona que hi visqui. El pretendent a diputat prou li diu que va enganyat, que sols viu bé aquell que és ben conscient; però ell, per instint, o bé perquè es compara amb tants d'altres que són menys que ell, o perquè té resignació, el cas ve a ser que no se ho escolta. Prou li fa saber, a totes hores, per boca del secretari, que ell té medis de millorar-lo; però ell no es vol deixar millorar, i tanta prufia hi té l'un, i tan resignat està l'altre, que, en el moment d'eleccions, no vindria malament, al pretendent, que el pagés fos un xic més malaurat, per a veure, com la George Sand, de poder reivindicar-lo.

Mes, ai, pobre del pobre pagés, quan el volen reivindicar! Ja ho hem vist amb la gran romàntica! Cada reivindicació li costa unes espadenyes! Cada vot que dóna, un trasbals. I cada nova elecció, de mena reivindicadora, té de renyir amb algun amic. Perque, si mai té d'eixir de l'hora i anar amb una papereta a fer-se feliç ell mateix, és molt trist que tinguin de dur-l hi, com qui acompanya un ramadet, i que, fent de xai i tot, s'hagi de barallar amb els altres! Si la gent d'aquests poblets és bona, és = honrada i és prudent; si treballa sense remor, i "queda bé", i és humil; si està contenta i no avalota, si està trista i no gomega, si fa l'illa, la cuida, la roga, l'omple de fruit i de bellesa, per que la tenen de fer votar? ¿Que es votar, per hermosa la terra? ¿Que no saben el que voten = sembrant i collint el que sembren? ¿Que farà ploure, el diputat? Que els regarà les cols? ¿Que els farà rodar el molí?

El diputat, quant més, els farà fer una carretera, que hauran pagat =

olls mateixos, i els donarà els drets de l'home; però els drets de l'home segurament, no deuen ser els drets del pagès; no perquè el pagès no sigui home, sinó perquè ho és més temps, prenent-se un dret que no li pertoca.

El metge aquell, de l'apotecari, un jorn tenia un malalt, de la vora de noranta anys, que se li estava morint.

-Aquest home mor, i no té res -deia el metge als de la família-. Sens = morirà, i no té res! -afegia, desesperat.

I no tenia res, i va morir...d'això de no tenir res.

Va morir d'una malaltia que els metges no la coneixen. Va morir de vell De massa anys, o d'haver viscut massa temps; i com que tothom és de fang, per morir del mal de vell, que no el curen en cap clínica, s'ha d'ésser de terra cuita i figurata d'aquelles, que només n'hi ha en els "possebres", = que encara en queden en certes illes.

Noves

En Gaspar Sabater Vives, ha estat nomenat Director de "LA HOJA DEL LUNES", carreg que fins ara havia tengut son pare.

La viuda del pintor SANJUAN, per medi d'aquesta revista agraïex a tot es poble de Deià, el que es posi el nom del seu espòs a un carrer del poble.

Per ses festes s'inaugurarà una tombola, per veure si es fan quatre duros per arreglar sa teulada de l'esglèsia.

Tots els que vulguin participar en es Gin-Kama del día 21 es poden anar a apuntar a "Ca'n Bernat" demanant per na Francisca.

Dissabte, dia 14 es va inaugurar un nou restaurant a Son Marroig.

